

tegen Verbaan is gebroken. Ze beeldt zich in, dat ze hem liefheeft. Er is een intieme verhouding tusschen hen ontstaan. Drie maal in de week geven ze elkaar rendez-vous. Het water in de reservoirs op de gang ruischt. Van de straat klinken kinderstemmen over en het navrante geroep van een mosselenkoopman. Sijtje voelt zich verlaten en bang. Ze klemt de koude handen in elkaar: „Pas als het heelemaal donker is . . . als het heelemaal donker is!”

Sijtje rijdt haar fiets heen en weer over de matten: de straten waren vochtig, want het sneeuwt nog maar aldoor en Sijtje bespaart de werkvrouw graag onnoodigen arbeid. Ze moet langs het clubje collega's aan den voet van de trap in de vestibule.

„Hier, Sijt, meid!” rijmt Bikkers, „van morgen zijn we weer eens de werkvrouw kwijt!” En hij stopt haar bij wijze van welkom een bosje kachelhout in de hand.

„Dat gebeurt tegenwoordig nog al 'es!” moppert Sijtje, wie het kachel-aanmaken heelemaal niet aanlokt na een fietstocht in de natte sneeuw. Maar ze schikt zich in haar lot en huppelt naar haar lokaal. Mary hoort haar zingen: „Voici le printemps, nous portons des fleurs” en een lach overzont plotseling het kleine ouwelijke gezichtje. In Sijtje's lokaal ligt een groote jongen uit 12 op zijn knieën voor de kachel, als aanbad hij een zwarten Boeddha. Hij draait van oude schriften proppen papier en wurmt ze tusschen de spijlen van den rooster.

„Wacht maar, Bep!” zegt Sijtje, „ik zal je helpen!” Samen bouwen ze nu een van te voren bedachten, stelselmatig geconstrueerden toren van papier, hout, turf en kolen. De deur kleppert enkele keeren.

„De kinderen al!” denkt Sijtje wanhopig. Ze was ook zoo laat met die sneeuw.

„Achteruit!” zegt ze tot een clubje, dat vol aandacht is voor de warmte in wording: „anders steek ik je neus in brand!” Sijtje neemt de prop van Bep over en ontsteekt hem van onderen. De rook walmt haar in den neus, de vlammenguirlande brengt ze in het trek gat.

„Hij doet het! Hij gaat!” juicht Bep in triomf. De kuiltjes in zijn wangen zijn zwart van turf en kolengruis, net als Sijtjes handen. „Hij doet het!” eechoot Jan, die met zijn buik op het blad van de voorste bank ligt en hij verliest door zijn enthousiasme bijna het evenwicht. Sijtje gaat haar handen wasschen en Bep verdwijnt van het tooneel naar een anderen ziel-togenden Boeddha.

„Hij is uit!” constateert weer de op zijn buik liggende Jan. De bel gaat. Het rumoer neemt af. Het wordt zoo stil, dat Sijtje de stilte in het zwarte monster hooren kan. Sijtje kijkt op haar werkrooster. Ze heeft rekenen. Maar het is zoo koud. En ze kan er met haar hoofd toch niet bijblijven. Ze zal elk maar een versje laten zingen.